

Πηγή: ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ **Σελ.:** 31 **Ημερομηνία έκδοσης:** 16-02-2021
Αρθρογράφος: **Επιφάνεια** 691.91 cm² **Κυκλοφορία:** 6725
Θέματα: ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΕΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ-ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

► Του **ΓΙΑΝΝΗ ΣΒΩΛΟΥ**

Κρατούσης της πανδημίας, η δωρεάν -ή επί πληρωμή- πρόσβαση σε διαδικτυακές παραστάσεις που μαγνητοσκοπούνται επί τούτου συνιστούν μόνη εφικτή συνέχεια της μουσικής ζωής. Αποτελώντας συνδυασμό καλλιτεχνικής/υπαρξιακής επιβίωσης για τους μουσικούς και προσφοράς προς το σύνολο, το φαινόμενο συντηρείται από τη χρηματοδότηση θεσμών και συνόλων από το Δημόσιο ή/και χορηγούς. Επιπλέον, απαλλαγμένοι από την έγνοια προσέλκυσης επαρκών ακροατηρίων -πάγιο, σύνθετο πρόβλημα, με ποικίλες αφετηρίες, οι υπεύθυνοι αισθάνονται ελεύθεροι να κάνουν επιλογές ρεπερτορίου που, διαφορετικά, δύσκολα θα τολμούσαν. Η ΚΟΑ αξιοποιεί την ευκαιρία αναθέτοντας σε πληθώρα μουσικών της να παίξουν κοντσέρτα της επιλογής τους για τα όργανά τους, η ΚΟΘ κάνει ένα θαυμάσιο αφιέρωμα στον Σκαλκώτα και οι Μουσικοί της Καμεράτας παίζουν βαριά μονοθεματικά πακέτα έργων μεγάλων συνθετών του μπαρόκ.

Στις 14/2/2021 η ΚΟΘ ανέβασε στο Youtube ένα ενδιαφέρον αφιέρωμα στον Νίκο Σκαλκώτα (1904-1949), το οποίο συνδύασε ισορροπημένα τη διδακτική πληροφόρηση προς το ευρύ κοινό από τον πανίστα/μουσικολόγο Κώστα Χάρδα με την καθαρή μουσική απόλαυση των ερμηνειών. Τα έγχορδα του συνόλου υπό τον Βλαδίμηρο Συμεωνίδη έπαιξαν τρεις από τους δημοφιλέστερους «Ελληνικούς χορούς» («Ηπειρώτικος», «Τσάμικος», «Κλέφτικος») στις αυθεντικές μεταγραφές τους και πέντε από τα «Δέκα σκίτσα για έγχορδα»

Ο Βλαδίμηρος Συμεωνίδης διευθύνει τα έγχορδα της ΚΟΘ

Ο Γιώργος Πέτροβιτς με την Καμεράτα

(Sinfonia, Passacaglia, Ragtime, Notturmo, Rondo). Σε αντίθεση προς τις συνήθως υστερικά φορτισμένες, υπερβολικά βιαστικές αναγνώσεις, οι προσεγμένες, νηφάλιες, στρωτές ερμηνείες, ειδικά των δεύτερων, έδωσαν για πρώτη φορά την ευκαιρία να αναδυθούν επιτέλους άβιαστα το βαθύ συναίσθημα και οι πολυδιάστατες αναφορές (φολκ, τζαζ, μοντερνισμός κ.λπ.) της μουσικής του Σκαλκώτα. Ερμηνείες που αναμφίβολα θα αξίζει να περάσουν και στη δισκογραφία - εννοείται περιλαμβάνοντας ολοκληρωμένα τα συγκεκριμένα σύνολα έργων. Αντίστοιχες ποιότητες χαρακτήρισαν τις συμπράξεις της πιανίστριας Μαριλένας Λιακοπούλου με τον βιολιστή Αντώνη Σουσάμογλου στο Andante σε ρυθμό τανγκό από τη «Σονατίνα για βιολί και πιάνο Αρ. 1» (1929), και του Χάρδα από το πιάνο με τον τσελίστα Απόστολο Χανδράκη στην εκτέλεση της βαθύτατα λυρικής, μελαγχολικής

«Τρυφερής μελωδίας για τσέλο και πιάνο» (1949).

Η Καμεράτα παίζει Βιβάλντι

Στον τρέχοντα κύκλο δωρεάν διαδικτυακών συναυλιών, που υλοποιούνται με χορηγική στήριξη από το βρετανικό ίδρυμα Linbury Trust και στις οποίες ερμηνεύουν με όργανα εποχής έργα μπαρόκ με πρώιμου κλασικισμού, οι Μουσικοί της Καμεράτας υπό τον Πέτροβιτς παρουσίασαν ολόκληρο τον κύκλο δώδεκα κοντσέρτων για έγχορδα

«L' estro armonico» («Η αρμονική έμπνευση», 1711) του Βιβάλντι. Η δώδεκα(!) διάρκειας συναυλία αναρτήθηκε στην πλατφόρμα Megaron Online στις 13/2/2021. Μέχρι σήμερα οι Μουσικοί της Καμεράτας και ο Πέτροβιτς -με δεδομένο το στίγμα των ερμηνειών τους στο μπαρόκ- δεν είχαν αφιερώσει στον συνθέτη αυτόν συναυλίες ούτε όσες αντιστοιχούν στο βάρος της παρουσίας του ούτε και όσες θα επιθυμούσαν οι φίλοι μουσικοί. Συνεπώς η συγκεκριμένη είχε κεντρίσει ιδιαίτερα το ενδιαφέρον και, διόλου

απρόσμενα, το ικανοποίησε με το παραπάνω!

Σε όλα τα κοντσέρτα γηθήκαν ως σολίστ οι εξαιρετικοί εξάρχοντες του συνόλου Σέρτζιο Ναστάσα (α' βιολιά) και Οτίλια Αλιτσέι (β' βιολιά), ενώ σε αυτά για περισσότερα των δύο βιολιών συνέπραξαν μαζί τους εναλλάξ οι βιολιστρίες Αντζη Κασδά και Ζωή Πουρή (αρ. 1, 10) και οι βιολιστές Γιάννης Αγρανιώτης και Νάσος Μαρτζούκος (αρ. 4, 7). Καθώς η μαγνητοσκόπηση έγινε με μικρό σύνολο, σε άδεια αίθουσα και, βεβαίως, με τα μικρόφωνα κοντά στα όργανα, το ακρόαμα διέθετε τη γνωστή και αναμενόμενη «καλύτερη-από-πραγματική» ποιότητα: τέλεια διαφάνεια, έντονη προβολή όλων των οργάνων μεμονωμένα και σε συνδυασμό.

Οι ψαγμένες ερμηνείες και η ανελέητα σβέλτη -συνκά μαστιγωτική δριμύτητα!- διεύθυνση ανέδειξαν στο έπακρο και με ευφάνταστη ευρηματικότητα όλες τις ποιότητες της υπερδεξιοτεχνικής γραφής του Βιβάλντι: τις γρήγορες εναλλαγές της μουσικής σε διάθεση και χαρακτήρα (αργά/γρήγορα, απαλά/τραχιά, χαλαρά/βιαστικά, ονειρικά/ανταγωνιστικά κ.λπ.), τις ανταλλαγές εκτενών στιχομοθιών ανάμεσα στα σολιστικά όργανα και το «δευτερολογούν» σύνολο, τις νησίδες εμπνευσμένα ριψοκίνδυνων βιρτουοζιστικών αυτοσχεδιασμών από τους εξάρχοντες, τις κρατημένες «κελαποδιστές» τρίλιες, τις αφηνίδες πυκνώσεις και αραιώσεις του ήχου, τα παρατεταμένα, αιθέρια συνεχή του συνόλου επί των οποίων σεφφάριζαν οι σολίστ κ.λπ. Δύο ώρες μουσικής που μας έκαναν να ξεχάσουμε την πίκρα της καραντίνας!